

PREQUEL K BESTSELLERU SPÁT V MOŘI HVĚZD

FRAKTÁLNÍ ŠUM

C H R I S T O P H E R
P A O L I N I

FRAGMENT

Fraktální šum

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Christopher Paolini

Fraktální šum – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

FRAKTÁLNÍ ŠUM

C H R I S T O P H E R
PAOLINI

FRAGMENT

Copyright © 2023 by Christopher Paolini

Translation © Zdík Dušek, 2023

Cover images © Nice to meet you; RnDmS; Muhammad Umair Karim; ElessarDesign;
CESM I Studio; Kitoumi; Tithi Luadthong; Art Father / Shutterstock.com

ISBN tištěné verze 978-80-253-6557-1

ISBN e-knihy 978-80-253-6576-2 (1. zveřejnění, 2023) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-253-6577-9 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-253-6575-5 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

JAKO VŽDY VĚNUJI TUTO KNIHU SVÉ RODINĚ.

*A taky těm, kteří v časných ranních hodinách
hledí do propasti.*

OBSAH

PŘEDTUCHA 11

Změna pohledu 13

Otázky 23

Přílet 50

ZMATEK 69

Zóna Alfa 71

Zóna Beta 97

Zóna Gama 122

Zóna Delta 154

Zóna Epsilon 166

TÍSEŇ 203

Zóna Zéta 205

Zóna Éta 227

DOVRŠENÍ 243

Bod zlomu 245

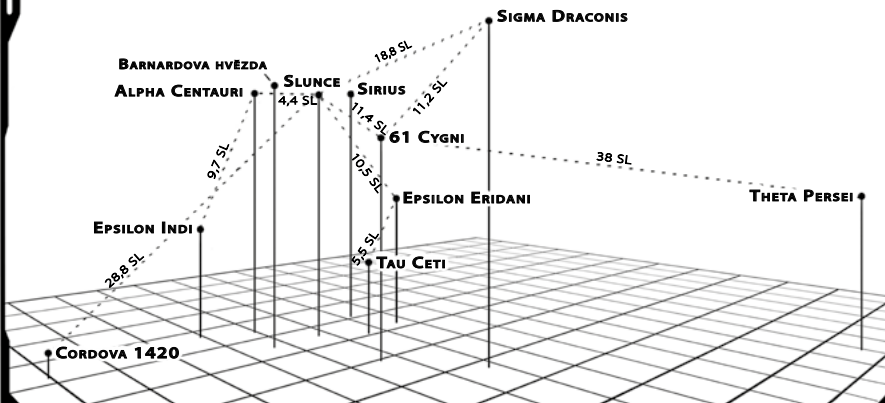
Apoteóza 255

DODATKY 279

Dodatek I: Slovníček 281

Dodatek II: Časová osa 297

DOSLOV A PODĚKOVÁNÍ 301

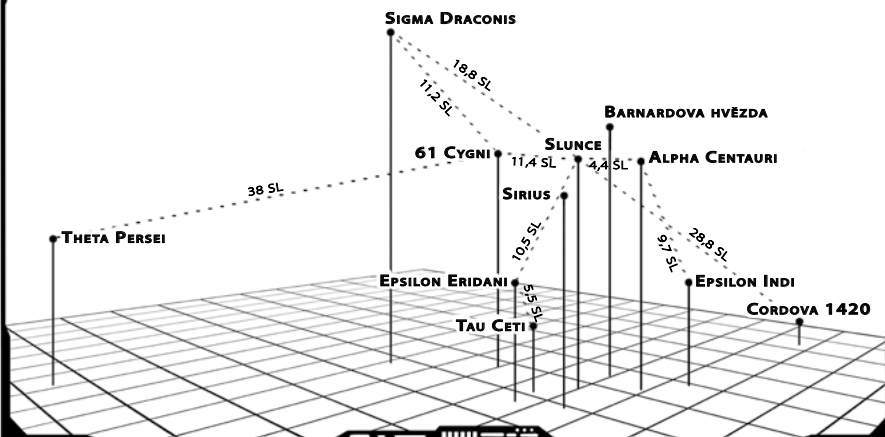
SVAZ SPOJENÝCH SVĚTŮ

- SOLNCE
- ALPHA CENTAURI
- STEWARTŮV SVĚT
- EPSILON ERIDANI
- EIDOLON
- EPSILON INDI
- WEYLAND

- SIGMA DRACONIS
- ADRASTEIA
- THETA PERSEI
- TALOS VII
- 61 CYGNI
- RUSLAN

NEZÁVISLÉ SVĚTY

- TAU CETI
- ŠIN-ZAR

PŘEDTUCHA

* * * * *

*Je to hrozná věc,
milovat, čeho se může dotknout smrt.*

– Chaim Stern

1. KAPITOLA

* * * * *

ZMĚNA POHLEDU

1.

Anomálii objevili 25. července 2234.

Na kosmické lodi *Adamura* byla právě lodní noc, takže všechna světla byla zhasnutá, ztlumená nebo nastavená na červenou barvu, aby posádce nenarušovala denní rytmy. Chodby i kajuty byly klidné... ale ne tiché. O neustálou zvukovou kulisu se staraly větráky, jejichž hukot vytvářel konejšivý bílý šum, který člověk brzy přestal vnímat.

Za *Adamurou* zářil pískově zbarvený obr Samson a pomalu ustupoval do černého pozadí vesmíru.

2.

Lodní laboratoř byla plná různých věcí. Vybavení stálo u stěn a vyplňovalo i střed místnosti, takže kolem něj zůstávaly jen úzké průchody. Zdejší vzduch – zahříváný počítači – působil hutně a tíživě. Četné kontrolky roztroušené na černých přístrojích budily dojem souhvězdí.

Alex Crichton seděl u holodispleje v jednom koutě a snažil se procházet výsledky ze sondy, kterou včera vyslali do atmosféry Samsonu. Uhlík, amoniak, metan... Seznam se mu rozostřoval před očima. Dávno minula půlnoc, ale on ještě nesepsal zprávu a kapitán ji očekával hned ráno.

Měl to udělat už odpoledne, dokud mu to ještě trochu myslelo. Měl. Alex to věděl. Ale nedokázal se přinutit k tomu, aby napsal jediné slovo. Jako po většinu dnů necítil žádnou nebo jen pramalou motivaci něco dělat. V noci to nebylo o mnoho lepší: občasné vzplanutí paniky u něj vedlo ke krátkému záchvatu produktivity, ale ani tehdy neodváděl příliš dobrou práci. Chyběl mu spánek a Alex nechtěl užívat povzbuzující léky, jako je bdelin. Proč by to dělal? Aby se cítil líp? To nehrozilo. Pokud se mu podaří zajistit, aby ho kapitán Idris zase nesjel, o víc neměl zájem. Na ničem ve skutečnosti nezáleželo. Přinejmenším ne Alexovi.

Holodisplej mu plaval před očima a čísla se vznášela, jako kdyby se osamostatnila od pozadí.

Alex zamrkal. Nepomohlo to. Neměl ani sílu vypořádat se s vlastním podrážděním. Překřížil ruce na plastové desce stolu a položil si na ně hlavu. Do čela se mu svezla opona černých vlasů a odřízla mu výhled.

Jak je to dlouho, co se nechal ostříhat? Tři měsíce? Čtyři? Bylo to ještě někdy *před tím*. To věděl jistě.

Zabořil obličej do ohbí lokte a v laboratoři se dlouho neozývalo nic než hukot větráků.

3.

Před tím.

Alexe ještě nikdy tolik nepronásledovala taková dvě obyčejná slovíčka. Před odletem z Eidolonu. Před podpisem účasti na průzkumné výpravě. Před pohřbem.

Před tím...

Prostá pamětní síň tvaru písmene A byla jasná a slunečná. Vládl v ní takový jas, jaký se vyskytuje jen v nočních můrách. Obřadu se zúčastnili všichni jejich přátelé – jeho i její. I její rodina. To na tom bylo nejhorší. Její otec s těžkou, zarostlou hlavou, mumlající rady a kondolence, které pro Alexe nic neznamenaly. Její matka, drobná, útlá žena, která se ho držela za rámě a přemrštěně plakala. Alexovi to bylo vyložene nepřijemné. Oba to samozřejmě mysleli dobře. Jak by taky ne?

Jejich jediná dcera zemřela a on představoval živoucí odkaz na dítě, o něž přišli.

Pro něj ale byla jejich náklonnost nesnesitelná. Každý okamžik pro něj byl utrpením. Díval se za ně, na lavice z tmavého dřeva *yacammé*, které mu ve světle čirém jako sklo, jež se sem linulo okny obrácenými k východu, připadaly ostré jako břitva. To ostatně platilo i pro všechno ostatní ve světě vytvořeném tím nejostřejším a nejbolestnějším nástrojem: zármutkem.

V čele místnosti stál holý betonový oltář a na něm jediný předmět, na který se nepodíval. Nemohl. Naleštěná titanová urna, kterou před třemi dny vybral – ředitel pohřební služby mu popisoval různé možnosti, ale Alex mu sotva věnoval pozornost. Stejně jako všichni kolonisté, kteří zemřeli na Eidolonu, Laylu zkremovali. Prach prachu, popel popelu... Představa, jak její tělo olizují plameny hořáků, působila Alexovi fyzickou bolest. Připadalo mu urážlivé, že její tkáň byly vystaveny takovému utrpení, že se její buňky – podle většiny biologických ukazatelů dosud živé – měly uvařit, vyschnout a zuhelnatět v kremační peci.

Obřadnice byla seriózní žena se zasmušilým obličejem, která přistupovala k poslednímu rozloučení s patřičnou vážností. Mluvila dlouze a rozvážně, ale Alex z jejího proslovu nevnímal vůbec nic.

Nakonec mu přinesla urnu. Měla čistou a upravenou šedivou uniformu, ale byla cítit konzervačními prostředky, jako kdyby ji nabalzamovali. Ten pach Alexe málem přinutil k útěku.

Zaznamenal tíhu urny. Ztěžka mu spočívala v rukách a stahovala ho dolů, k zemi a ke konci všeho. Nevadilo mu to. Život by měl mít jistou tíhu. Ať už šlo o starce nebo mladého člověka, připadalo by mu nevhodné, aby byl jejich popel příliš lehký.

Ani po převzetí urny se na ni Alex nepodíval. Ani poté, co ji přinesl do kupole, kterou sdílel s Laylou, ani poté, co ji postavil na polici na zadní stěně její šatny. Ani když si o čtyři týdny později sbalil jediné zavazadlo, zavřel přetlakové dveře a odešel. Ta urna s popelem nebyla *ona*. Bylo to něco jiného: bezvýznamného, neživého a zbaveného veškerých barev.

Přestože se na ni ale nepodíval, pořád tu urnu viděl. Viděl její naleštěné křivky, cítil, jak spočívá v jejich domově, věděl, že se tíha této pravdy nedá nijak popřít.

A tohle vědomí nesnášel.

4.

Alexe vzbudilo tiché pípnutí.

Trhl sebou a zmateně se rozhlédl. Laboratoř byla právě tak temná jako dřív. Nic se nezměnilo.

Setřel si z koutku úst krustu zaschlých slin a zkontroloval čas: 2:14. Už několik hodin měl být v posteli. V koutku překryvů blikala nově přijatá zpráva. Alex na ni ťukl.

<Ahoj, přijď mě navštívit. Tomu nebudeš věřit. – Jonah>

Alex se zamračil. Proč Jonah ještě nespál? Kartograf nebyl zrovna noční pták. Nikdo z jejich týmu neholdoval ponocování – s výjimkou Alexe. A proč s ním chce mluvit? Ostatní se s ním obvykle nesnažili komunikovat, což Alexovi vyhovovalo. Hovory ho stály příliš mnoho energie.

Dlouhou minutu uvažoval, jestli stojí za to, aby vstal. Nechtěl, ale i přes svoje vyčerpání už měl dost samoty, a navíc se v něm ozvala skrytá zvědavost.

Nakonec se zvedl ze židle přistrčené ke stolu. Zádové svaly zaprotestovaly a levým kolenem mu projela bolest – staré zranění z lyží mu dělalo problémy jako obvykle. Přes všechny zázraky moderního lékařství zůstávaly věci, které se nedaly napravit. Lékaři tvrdili, že s jeho kloubem není nic v nepořádku, ale koleno ho stejně bolelo. Jako tolik věcí v životě.

Alex si vzal hrnek šelu – vychladlý, ale pořád se z něj linula kořeněná vůně – a vyšel z laboratoře ozařované tlumenými červenými světly.

Hlavní chodba byla prázdná. Jeho kroky se odrážely od šedivého kovu dutou a osamělou ozvěnou, jako kdyby kromě něj nebyla na palubě *Adamury* živá duše.

Když došel k mapovací stanici, neobtěžoval se zabzučet – stiskl prostě tlačítko vedle dveří a ty se s hlasitým břinknutím odsunuly ke straně.

Jonah se na něj ohlédl od displeje. Světlo z holografického obrazu dodávalo jeho vyzáblému obličejí nezdravě nažloutlý odstín. Z koutků očí se mu rozšiřovaly mělké vrásky, jako delty vyschlých řek. Alexovi připomněly eidolonské řeky, i když si to nepřál.

„Tak jsi opravdu vzhůru,“ přivítal ho Jonah chraplavě. V hlase mu znělo napětí. „Počítač říkal, že nejsi v posteli.“

„A co ty?“

„Mám moře práce a nemohl jsem usnout. To je fuk. Pojď se podívat. Tentokrát mám něco opravdu velkého.“ Oči se mu leskly vzrušením.

Alex se napil šelu a postavil se Jonahovi k rameni. Čaj ho štípal na rtech a nechával po sobě teplo.

Na displeji byl otevřený snímek ploché hnědé pláně. Kdesi na severní polokouli Talosu VII, druhé planety téhle soustavy, aspoň podle Alexova odhadu. Uprostřed jinak prázdné krajiny viděl tmavou skvrnu připomínající kapku inkoustu.

„Myslíš tohle?“ zeptal se Alex a ukázal na skvrnu.

„Myslím,“ potvrdil Jonah. Zvedl ruce k obrazu a roztáhl je – zvětšil obraz natolik, že skvrna vyplňovala celý holodisplej.

MLhu v Alexově mysli prorazil nával adrenalinu. „Sakra.“

„Jo.“

Ta skvrna nebyla skvrna. Byla to jáma. Dokonale kruhová.

Alex cítil, jak ho pálí oči, ale nespouštěl je z obrazu před sebou. „Víš jistě, že je to skutečný útvar? Nemohl by to být nějaký stín nebo... nějaká hra světla?“

Jonah přiblížil ruce k okraji hologramu a otočil ho – útvar tak bylo vidět ze všech možných stran. Rozhodně šlo o prohlubeň. „Všiml jsem si jí hned po večeri, ale musel jsem čekat na snímky z jiného úhlu, abych si byl stoprocentně jistý.“

„Nemohl by to být závrť?“

Jonah odfrkl. „Takhle velký?“

„Jaké je měřítko?“

„Odtud sem je to padesát kilometrů.“ Jonah ukázal na protější body prohlubně.

„Sakra!“

„To už jsi říkal.“

Jeho tón protentokrát Alexe nepodráždil. Jáma. Kruhová jáma. Na neobydlené planetě skoro čtyřicet světelných let od nejbližší kolonie. Nebo se aspoň domnívali, že je neobydlená. Všechno naznačovalo, že Talos VII je mrtvá, suchá planeta. Pokud se život nestáhl pod povrch. Nebo nebyl tak odlišný od pozemského, že se ani nedal rozeznat.

Zpotila se mu podpaží.

„Co na to říkala Šara?“

„Ještě jsem jí to neukázal. I lodní mysli potřebují spánek.“

„Neuváděj směrnic, že...“

„Oznámím to ráno. Nemá smysl jednat zbrkle, dokud nebudu mít další data.“ Jonah se podíval na Alexe a zpátky na holodisplej. „Ale nemohl jsem si to nechat pro sebe. Potřeboval jsem to někomu sdělit a ty jsi náš xenobiolog. Tak co si myslíš?“

„Já... nevím.“

Jestli ta prohlubeň byla umělá, jednalo by se o první konkrétní důkaz existence inteligentních mimozemšťanů vědomých si sebe sama. Jistě, kolovaly různé náznaky a zvěsti, dokonce z dob před huteritskou expanzí, ale nikdy nešlo o nic hmatatelného. O nic očividného.

Alex polkl. Nespouštěl oči z prostředku propasti. Byla příliš velká. Příliš dokonale symetrická. Ani s pokroky dosaženými za posledních pár století by podle jeho odhadu lidé nedokázali nic podobného. Neměli na to dost volného času ani energie. A jaký to mělo účel? Dokonalost provedení naznačovala závažnost záměru tvůrců a za pravděpodobné považoval jen několik záměrů: vědecký výzkum, odrazení nějaké existenciální hrozby, naplnění náboženské potřeby, vytvoření uměleckého díla. Poslední dvě možnosti byly nejstrašidelnější. Bytosti, které si mohly dovolit použít takové zdroje na nikoliv nezbytný projekt, by byly schopné snadno zničit všechna lidská sídla včetně Země.

Dokonalost tedy představovala varování, které nesměli přehlížet.

Jonah obraz znovu naklonil a Alexe se zmocnila závrať. Chytil se okraje displeje, aby se ukotvil a ujistil se, že se pořád nachází na palubě *Adamury*.

Ta prohlubeň mu naháněla strach, ale pořád od ní nedokázal odtrhnout zrak. „Proč jsme si jí nevšimli dřív?“

„Je moc daleko a Ješa ani já jsme zatím neměli čas. Měli jsme plno práce s mapováním všech měsíců, které obíhají kolem Samsonu.“

„Víš jistě, že to není závrt?“

„Vyloučeno. Obrys jámy se neodchyluje od tvaru kružnice o víc než o půl metru. Přesnou hodnotu zjistím, až budeme blíž a já získám podrobnější snímky, ale není to přirozený útvar, to ti můžu říct už teď.“

„Jak je hluboký?“

„Na to taky zatím nedokážu odpovědět. Ale hodně. Možná i kilometry.“ Alexovi vyrazil v podpaží další pot. „Kilometry.“

„Jo... Vypadá to...“

„Ať už to je sakra cokoliv.“

Jonah se nedal vyrušit. „Vypadá to na jeden z nejdůležitějších objevů v dějinách. Stejného kalibru jako RNS. Kruci, i kdyby to byla jenom velká jáma, zmíní se o nás všechny časopisy odtud až po Zemi.“

„Hm.“

„Co? Ty si to nemyslíš?“

„Ne, já jenom... Jestli to nevzniklo samo, tak kde jsou sakra tvůrci?“

5.

Alex seděl na lůžku u sebe v kajutě a zíral si na ruce. S neblahou předtuchou otevřel zásuvku vedle polštáře a vytáhl z ní holokrychli.

Nepodíval se na ni skoro dva týdny, zatím nejdelší dobu. Mohl vydržet ještě pár dnů nebýt Jonahova objevu... Nebýt té neuvěřitelné jámy.

Ale teď ji Alex musel vidět. I když věděl, že to bude bolet. I když věděl, že se pak bude cítit ještě hůř. Připadal si jako drátohlavec, který touží po dávce – už jenom jednu, ano, prosím. Vrazit si jehlu do rány, zabodnout ji hluboko do bolavého místa, ať mu žíly zaplaví oheň. Nenáviděl se za to, ale nedokázal přestat.

Z nitra krychle na něj vyhlížel duch Laylina obličej. Jako vždycky ho zasáhl její výraz: zářivý, koketní, jako kdyby ho škádlila. Což taky dělala,

když pořídil tenhle snímek. Šli se projít za kupoli, podél obvodového zatarasu. Slunce teple hrálo, bzučící světlušníci se leskli jako odštěpky barevných drahokamů, které poletují vzduchem, a její úsměv... ach, ten její úsměv. Když se na něj usmála, cítil se jako ten nejšťastnější, nejúspěšnější muž v celé galaxii a ona byla ta nejlaskavější, nejkrásnější žena. Po pravdě, neplatilo to ani pro jednoho z nich, ale on to tak cítil a to mu stačilo.

Měl jsem jít s ní. Měl jsem... Snažil se tu myšlenku potlačit, ale držela se ho jako klíště: zlá mantra opakovaná v nekonečné smyčce.

Obrátil krychli v rukách a zaryl si její hrany a rohy do dlaní, jako kdyby si chtěl rozříznout kůži. Bolest představovala jistou formu úlevy.

Svěsil hlavu. Znovu cítil tíhu urny, která ho stahovala dolů.

Někdy se vesmír rozhodne, že vám rozmetá život na kusy a ty ještě rozslape – a vy proti tomu nemůžete dělat nic jiného než říct: „A co teď?“

Během uplynulých čtyř měsíců, od té tragické události, si tuto otázku kladl často. Jak měl pokračovat v životě? Měl se snad chovat, jako kdyby v něm nezela obří propast, kam se zřítilo všechno, co považoval za pevné a spolehlivé? Jak měl předstírat, že je zase v pořádku?

To Alex nevěděl. Často uvažoval o tom, co by se stalo, kdyby se prostě zastavil. Komu na tom bude záležet? Jeho rodičům ne, tím si byl zatraceně jistý. Ti o něj neprojeví sebemenší zájem od chvíle, kdy opustil Stewartův svět. Pochyboval, že by se pro ně jeho smrtí cokoliv změnilo. Pokud šlo o ně, Alex už odešel. Sešel z očí, sešel z mysli. Takhle prakticky to brali.

Dva týdny po obřadu v pamětní síni Laylini rodiče trvali na tom, že ho vezmou do kostela. I za normálních okolností by pro něj šlo o zvláštní zkušenost, před seznámením s Laylou nevstoupil do žádného svatostánku, natož do oficiálního kostela, a nikdy si na to nezvykl, ačkoliv ho dovedla na bohoslužby každý svátek (návštěvu kostela každou neděli odmítl – ne že by mu práce dovolila tak časté návštěvy).

Kostel patřil reformním huteritům a kněz byl jeden z těch pozůstatků minulých časů s vráskami a plnovousem, který zatvrzele odmítal injekce kmenových buněk, protože věřil, že přirozené stárnutí vás přiblíží Bohu.

Kázal o obvyklých huteritských tématech, což obnášelo hodně řečí o střídmosti, chudobě a výhodách odříkání.

Alex taková kázání nepotřeboval poslouchat. Pokud Bůh existoval, podle Alexe neměl žádný zájem o odříkání. Kdepak. Pokud vůbec něco, připadal mu spíš jako zlomyslný šprýmař, rozhodnutý, že ze všech nadělá Joby.

Po bohoslužbě se vrátil rovnou domů a podepsal smlouvu na příští dostupnou expedici. Vzal by cokoliv, jen aby se dostal z Eidolonu a od nadějí, snů i vzpomínek, jež tam shořely v kremační peci.

Odlet nicméně nepomohl. Ať se soustředil, jak chtěl, ať pracoval, kolik chtěl hodin, pořád v něm zela propast. A na jejím dně se trásla tupá, hloupá verze jeho samotného. Nebylo by třeba příliš silný popud, aby se zřítíl do černoty; měl pocit, že už tak je někde v polovině srázu. Většinou se ale cítil jen unavený. Vyčerpaný.

Přítomnost mimozemského díla na Talosu to nijak nezměnila.

Polekalo ho, to samozřejmě. Jak by taky ne? Ale necítil žádnou velkou touhu tu jámu studovat. Jeho zvědavost byla jako žhavý uhlík, který blikotal, čadil a měnil se v popel. Ani *před tím* se nenechával strhnout vznešenými myšlenkami. Nebyl typ, co sní o objevu inteligentních mimozemšťanů nebo chce výzkumem podivných nových forem života odhalit hluboká tajemství vesmíru. Xenobiologie pro něj byla práce, nic víc. Luštitelský aspekt zaměstnání ho bavil, ale z větší části šlo zkrátka o způsob, jak platit účty. A to mu dřív stačilo.

Jenže teď... už ne. Teď mu nestačilo nic. Ani práce, a už vůbec ne ta jáma. Být po jeho, pořídil by ještě pár snímků a odletěl by. Ať tu jámu studují ti, které zajímá. On chtěl jen přestat myslet a cítit. Nějak. Jakkoliv.

Laylu by takový objev zaujal. Všechny vznešené koncepty, které ho mýjely – a na které tak často shlížel svrchu jako na něco nerealistického a nepraktického –, ji naopak uchvacovaly. Dlouhé hodiny debatovala o možnosti, že najdou inteligentní život, o filosofických otázkách spojených s průzkumem vesmíru i co by znamenalo pro lidi, kdyby konečně zjistili, že nejsou sami. Planula badatelskou vášní a on ji za to obdivoval, i když to nikdy pořádně nechápal. Jistě, dokázal by její postoj vysvětlit

racionálně, rozumem, ale *necítil* to tak jako ona, což mu ztěžovalo možnost zastávat stejné názory jako ona. Většinou to mezi nimi nevedlo k hádkám, ale když už ano...

Semkl rty a přerývaně se nadechl.

Naklonil kostku ze strany na stranu a hologram se zamihotal.

„Mimozemšťani,“ zašeptal. „Inteligentní ufoni.“

Tahle zpráva by ji nadchla... Ne, víc než to – proměnila by ji. Ta prohlubeň byla nálezem, o jakém Layla snila. Přímo viděl, jak by se vzrušeně usmívala, a věděl, že by jí on ani nikdo jiný nedokázal zabránit ve studiu toho útvaru.

Její úsměv... Oči se mu zalily slzami. Zakryl holokostku oběma rukama, sevřel ji tak pevně, jak jen dokázal, a sklonil se nad ní. Bolestně vnímal prázdnotu na místě, kde měla být ona.

Usnul s kostkou v rukách a schnoucími slzami na tvářích. Poslední, na co pomyslel, než se propadl do spánku, bylo její jméno.

Layla...

2. KAPITOLA

* * * * *

OTÁZKY

1.

Alexe probudily hlasité rány. Někdo bušil na dveře kajuty – ten zvuk byl stejně nepříjemný jako bolest hlavy.

„Hej! Pohni zadkem, Crichtone! Máš zpoždění. Schůzka v jídelně. Pospěš si!“ V Ješině hlase zněla obvyklá směs podráždění, netrpělivosti a opovržení.

Kroky se vzdálily a zavládlo ticho. Požehnaný klid.

Alex se zadíval na tmavou protější stěnu. Světla ještě nezářila. Zuby mu projížděla tupá bolest. Ze spaní jimi skřípal. Už zase. Jestli v tom bude pokračovat, brzy si je bude muset nechat spravit.

... jestli bude pokračovat on sám.

Před očima se mu vynořil snímek té prohlubně, černé, obrovské a dokonale kulaté. Zdála se být dostatečně rozlehlá, aby pohltila všechny jeho myšlenky – i obavy a muka. Aby je spolkla a nenechala z nich vůbec nic.

Bylo by prima zbavit se toho všeho.

Zvedl se do sedu na kraji lůžka. Připadal si pomalý a neohrabaný. Vyždímaný. Nejradši by se na schůzi v jídelně vykašlal a znovu si lehl, i když by to znamenalo, že mu vypoví smlouvu na tuhle výpravu.

Věděl nicméně, že Layla by na tu schůzi šla. Podívala by se na všechny informace a položila by všechny potřebné otázky. A jelikož nemohla... udělá to za ni, na její památku. Nic víc udělat nemohl.

Prohmatal postel, dokud nenašel holokostku pod zmuchlanou přikrývkou. Aniž by se na ni podíval, uložil ji zpátky do zásuvky.

Pak se přinutil vstát.

2.

Když vešel do jídelny, obklopile ho zmatené hlasy, které mluvily jeden přes druhý. Trhl sebou – hluk mu byl nepříjemný. Navíc tu zářila tvrdá světla, přepnutá na plné spektrum lodního dne – nejradši by se na místě otočil a stáhl se do temného pohodlí vlastní kajuty. Ale místo toho postoupil dál, aniž by se ohlížel na bolest v koleni.

Jídelna byla největší místnosti na *Adamuře*, i tak ale byla malá, stísněná a téměř by dokázala vyvolávat záchvaty klaustrofobie. Celá posádka – všech dvanáct členů – seděla kolem stolu s bílou deskou, který stál uprostřed místnosti. Pět žen, sedm mužů. Tvořili rozmanitou skupinu: různé zbarvené vlasy, různé barvy pleti, různé přízvuky. Jen tři z nich – včetně Alexe – pocházeli ze stejné planety: Stewartova světa. Ten z nějakého důvodu vychovával víc než obvyklý podíl vědců a průzkumníků.

A nikdo z nich nepocházel z Eidolonu. Dokonce ani Alex; ten představoval vzácného přesídlence. Rty mu zkřivil hořký úsměv. Koneckonců, kdo by chtěl žít v ráji, když vás ráj mohl tak snadno zabít? Kdyby tak býval dokázal přemluvit Laylu k odchodu...

Nad stolem visela projekce celého Talosu VII. Nový pohled na obrovskou propast nijak nezmírnil Alexův neklid. Ta prohlubeň mu dělala starosti. Umělé objekty neměly být tak velké a přesné. Hvězdy ano. Planety taky. Ale ne nějaká zatracená díra na kraji známého vesmíru.

Puškin, jejich geolog, seděl těsně u stěny, vklíněný mezi židlí a stolem. Byl dvakrát širší než všichni ostatní v místnosti a taky víc než dvakrát mohutnější – jednalo se o normální přízpůsobení každého, kdo vyrůstal na planetě Šin-Zar se silnou gravitací, ale v Puškinově případě za jeho velikost mohl právě tak tuk jako svaly. Pořád si stěžoval, že na *Adamuře* chřadne, ale Alex nepoznal, jestli se opravdu zmenšuje.

Geolog měl na sobě zdobený župan z hedvábí, mírně rozhalený, takže bylo vidět chlupatý hrudník, opálený na odstín oříškové hnědi. Jeho hábit byl proti směrnicím – ve službě měli nosit uniformy společnosti: námořnický modré kombinézy s logem Hastnothského konglomerátu našitým na levé straně prsou –, ale dohadování s Puškinem bylo dokonale zbytečné. S radostí by debatoval od rána do večera, nebo dokud by nezdolal oponenta přívalem nesouvislých slov.

Právě teď pleskal dlaní do stolu a říkal: „... a já nechápu, proč loď ještě neotočila. Už teď my nasbírali dost informací, aby my –“

„Jsi zbabělec,“ přerušila ho Talia svým štekavým hlasem. Byla to jejich astrofyzika: tenká jako ostří nože a s agresivním, pronikavým pohledem. Takový zevnějšek se k ní hodil: po celou cestu se umanutě soustředila na práci, chovala se útočně – a chladně jako kus ledu.

Puškinovi se po obličeji rozlil shovívavý úsměv, který odhalil jeho rýčovitě zuby. „Ne, má drahá. Právě naopak. Jenom mám dobře vyvinutý pud – jak vy to říkáte? – sebezáchovy. Který tobě podle všeho chybí. Chytré by bylo odletět ze soustavy. Nejspíš my pozorování od chvíle, co my vyskočili z RNS. Mimoszemšťani, oni můžou každou chvíli zaútočit. Máme zodpovědnost, aby my se nenechali vyhodit do povětří a všechny varovali.“ Zacykaly mu rty. „Dokonce i Svaz.“ Jeho výsměšný tón Alexe nepřekvapil. Obyvatelé Šin-Zaru neměli Sluneční svaz zrovna v lásce, což byl taky důvod, proč jejich planeta (zatím) trvala na zachování nezávislosti.

Talii proniklo do výrazu znechucení. Zmuchlala použitý ubrousek a hodila ho na zem.

„Hele!“ vykřikl Jonah a uskočil. Kombinézu měl pomačkanou, vlasy rozčuchané a pod očima měl tmavé kruhy; Alex odhadoval, že zůstal vzhůru celou noc. Nebylo divu.

Talia namířila na Puškina prst. „Jak jsem řekla, jsi zbabělec.“ To slovo pálilo jako žhavý uhlík. „Opravdu máme zodpovědnost – ale prozkoumat ten útvar. Jestli se mimozemšťani chystají zaútočit, tak taky zaútočí. Musíme zjistit, co se dá, než bude pozdě.“

„K čertu se zodpovědností,“ zavrčela Ješa, která seděla vedle Jonaha. Její vzhled byl právě tak drsný jako její hlas: dlouhé vlasy vyčesané do

hrotů, modrá tetování, která protivně zářila, a víceméně setrvalý úšklebek. „Co náš plat? Jestli odletíme dřív, nezruší nám společnost smlouvy?“

„Tak dost,“ ozval se kapitán Idris, který seděl v čele stolu. Jeho pokyn prořízl kakofonii ostatních hlasů jako břitva třetivu. V jídelně se rozhostilo ticho.

Idris měl podobnou postavu jako většina kapitánů vesmírných lodí, s nimiž se Alex kdy setkal: byl vysoký, se širokými rameny, chytrý, pohledný a s geny upravenými až po schválený limit, ne-li za něj. Jako kdyby se kapitáni odlévali ze stejné formy, připravení stoupat na žebříčku postavení a moci. Mohla za jejich stejnost příroda? Výchova? Společenské stereotypy? Nebo šlo jen o dílo genetických úprav? Ať zněla odpověď jakkoliv, Idrisův vzhled a postoj nijak nezlepšovaly Alexovu náladu.

Byl si jistý, že tyto pocity jsou vzájemné.

Kapitán se na židli opřel a zatáhl se za zlatě vyšívané manžety. Střelil pohledem po Alexovi, jako by ho káral za pozdní příchod. *Krucí.*

„Jonahu, dokonči hlášení,“ vyzval Idris kartografa.

„Ano, pane.“ Jonah přikývl. „Ehm, infračervené snímky ukazují, že na dně prohlubně je teplota téměř sedm set sedmdesát stupňů Celsia. Zdroj může být geotermální, ale pokud ano, ta jáma musí být hluboká. Opravdu hodně hluboká. Pokud ne...“ Pokrčil rameny. „Pak je tam dole nějaký reaktor.“

„Detekovali jste nějaké zařízení?“ zeptal se Riedemann. Vrchní strojník si zapisoval poznámky do notesu, který měl položený před sebou – v tomto pohledu byl velice staromódní.

Jonah zaváhal. „Tak trochu.“ Zvedl pohled ke stropu. „Šaro, chceš jim to říct ty?“

Z reproduktorů nad nimi se ozval syntetický hlas lodní myslí, suchý a mírně pobavený. „Jak si přeješ.“

Adamura měla štěstí, že získala Šaru. Řada výzkumných plavidel se musela spokojit s pseudointeligencí, a to byla chabá náhražka. Alex přesto lodní mysl neměl nijak v lásce. Po celou cestu se ho snažila přesvědčit, aby se víc hýbal, stýkal s ostatními, navštěvoval lékaře. Víc, víc, víc, *víc*. Nepochybně jí dělal starosti jeho duševní stav. To nicméně neznamenalo,

že se Alexovi zamlouvalo, jak se o něj zajímá. Lodní mysli mají vždycky za to, že vědí všechno nejlíp, a možná z dobrého důvodu, ale jestli se on sám chtěl cítit mizerně, byla to jen jeho věc.

Hologram nad stolem zablikal a mimozemský útvar nahradila simulace Šariny hlavy. Krátké černé vlasy, široké líce, hranatá brada a oči tak zářivě modré, že nemohlo jít o přirozenou barvu.

Šara se nadechla, ale pak se zamračila. Její hlava zmizela a v dalším okamžiku se objevilo celé tělo: třicet centimetrů vysoké a v šedivé uniformě.

„Pardon. Nesnáším, když jsem bez těla,“ poznamenala. Její až příliš hladký hlas se dál rozléhal z nástěnných reproduktorů.

Tak to ses neměla stát lodní myslí, pomyslel si Alex.

Šara si založila ruce za zády a postavila se, jako kdyby prováděla inspekci nastoupené jednotky. „Na základě Jonahovy žádosti jsem oskenovala Talos a prošla všechny údaje, které jsme na planetě naměřili. Až na samotnou prohlubeň jsem nenašla žádné doklady o přítomnosti civilizace, která by cestovala vesmírem, dokonce ani postindustriální civilizace. Žádné tepelné anomálie, elektromagnetické vysílání ani nezvyklé hodnoty spektrální analýzy. Jsou tu některé náznaky, že se na planetě vyskytuje život: kyslík, amoniak, metan, oxid uhličitý. Není jich ale mnoho – ukazatele jsou spíš v souladu s přítomností primitivnějších rostlin, jako jsou řasy, než s přítomností obratlovců nebo jiných složitých organismů. To ale víme už z astronomických pozorování.“

Zatímco mluvila, Alex se přesunul do zadní části jídelny a udělal si hrnek instantní kávy. Napil se a snažil se potlačit kovovou pachut' v ústech – mrazem sušená káva nikdy nechutnala správně.

„Nějaké gravitační anomálie?“ zeptala se Talia.

„Gravimetrické údaje jsou v souladu s planetou velikosti a hustoty Talosu VII.“

„Možná bychom měli poslat...“

„Jednu zvláštnost jsem ale přece jen našla,“ pokračovala Šara. „Jde o poryvy statického šumu – na vysokofrekvenčních rádiových vlnách, konkrétně tři sta čtyři megahertzu –, které vycházejí z jámy každých deset celých šest vteřiny. Každý trvá nula celá padesát dva sekundy. Energie

je přibližně padesát osm celých sedm terajoulů, nebo sto třináct terawattů, pokud dáváte přednost těmto jednotkám.“

Napětí v jídelně znatelně zesílilo.

„To je sakra hodně energie,“ řekl Riedemann a s nakrabaceným čelem se kousl do spodního rtu. Alex viděl, jak v duchu počítá. Sám si nebyl úplně jistý, kolik je sto třináct terawattů, ale když tato hodnota udělala dojem na Riedemanna – jehož práce spočívala v údržbě motorů a dalších přístrojů na *Adamuře* –, udělala dojem i na něj.

„Je rozložená na docela velkou oblast,“ řekla Šara, „ale ano, je to hodně energie.“

„Proč jsme ji nezaznamenali dřív?“ zeptal se Chen. Alex vždycky zapomněl, že i on je členem posádky. Na rozdíl od Talie, Puškina – nebo dokonce i Riedemanna – vypadal chemik zcela nenápadně. Měl mdlý, nezajímavý obličej a jeho postava nebyla ničím pozoruhodná. Dokonce ani jeho přízvuk se nedal identifikovat. Jako kdyby šlo o anonymního náhradníka, který jen čeká, až ho vystřídá skutečný člen.

Na jeho otázku odpověděl Idris: „Kvůli příliš silné interferenci Samsonu a jeho měsíců. Až do předvčerejška taky Talos stínila Theta P.“

Theta Persei byla místní hvězda, žlutobílá a nudná.

„Nejen to, ale pulzy jsou mnohem fokalizovanější, než si možná myslíte,“ doplnila Šara. „Kdybych je přímo nehledala, trvalo by ještě pár dnů, než bychom si jich všimli.“

„Tři sta čtyři megahertze,“ řekla Talia. „To je skoro přesně jeden metr. Dobrá vlnová délka pro vysílání skrz atmosféru.“

„Jáma může vysílat i na jiných frekvencích,“ upozornila je Šara. „To nebudeme schopni zjistit, dokud se nepřiblížíme.“ Její drobná postava začala přecházet na stole. Když se její nohy ocitly mimo dosah projektoru, zmizely. „A je toho víc. Analyzovala jsem pulzy všemi programy a algoritmy, které mám v paměti. Ačkoliv elektromagnetický pulz na první pohled vypadá jako šum, ve skutečnosti má hlubší strukturu. Není snadné ji rozeznat, protože je v trojkové soustavě – není to věc, jaká by byla na první pohled vidět. Ale já jsem ji objevila. Ten zvuk je fraktál. Vlastně jde o vysoce rozvinuté znázornění Mandelbrotovy množiny.“

Několik vteřin nikdo nepromluvil.

„To není jáma,“ řekl Riedemann nakonec. „Je to reproduktor!“

3.

Alexovi se rozlila po těle zvláštní směs strachu, úlevy a zklamání... inu, to nebylo nic nového. Ale cítil ulehčení, že by ten útvar mohl mít dokonale pochopitelný účel. A zklamání, že ten účel byl tak obyčejný. Reprodukto-
tor, byť nestvůrně obrovský, byl sotva něčím převratným.

Zklamání ho překvapilo. Neuvědomoval si, že ho ta jáma zaujala natolik a že doufal v něco víc, i když by nedokázal říct přesně v co. Možná v nějakou odpověď. Nebo třeba i v zásadní otázku. V cokoliv, co by přebilo šedivá muka života.

„Kolik iterací?“ zeptala se Talia. „Do jaké hloubky ta množina sahá?“

„To ještě nevím,“ odpověděla Šara. „Ještě jsem nepřišla na to, které místo množiny ten signál zachycuje. Posloupnost je dostatečně jasná, ale přesná poloha v Mandelbrotově množině..., já nevím. Je ale hluboká, hlubší, než jsem dokázala spočítat. Signál může mít cyklus několika dnů nebo i let. Možná pokračuje pořád dál.“

Alex si zvedl hrnek k ústům na další lok, ale když si všiml, jak se mu třese ruka, zase ho spustil.

Korith, který seděl na opačné straně stolu, si odkašlal. Alex s lékařem od naložení na *Adamuru* sotva promluvil, ale připadal mu celkem v pohodě. Byl nicméně mladý – a jeho mládí nijak nesouviselo se skutečným věkem. Chyběl mu náznak smutku, jaký se Alex naučil rozeznávat v lidech, kteří přežili velkou ztrátu.

Přežili... Spíš přetrpěli. A k čemu?

„Proč Mandelbrotova množina?“ zeptal se Korith. „Co se nám můžou snažit sdělit?“

„Že rozumí vyšší matematice?“ navrhla Talia a pokrčila rameny.

Hlasitě a protivně zašustila folie – Puškin si rozbalil jednu z omezené zásoby dezertních tyčinek. Vypadalo to na smetanovou. „Pravděpodobnějším vysvětlením je, že ten signál varování. Hlasité volání *Držte se odtud*

dál! zbytku galaxie. Jestli vy sem vniknete, čeká vás jenom smrt.“ Zakousl se do tyčinky.

„Můžeš nám to přehrát?“ požádal Jonah.

Šara se zatvářila překvapeně, ale pak přikývla a z reproduktorů ve stěnách zaznělo strašidelné kvílení. Trochu připomínalo umělou píseň velryb nebo nahrávku kilometrového záření prstenců kolem plynových obrů.

Alexovi se při poslechu toho zvláštního zvuku zježily chloupky na zátylku. Lidem kolem stolu se leskly oči; všichni si uvědomovali, že prožívají historický okamžik. Bylo to poprvé, co kdokoliv z lidí slyší signál jiných bytostí.

Po půl minutě zvuk ztichl. „To stačí,“ řekla Šara.

Na chvíli zavládlo ticho.

Nakonec se pohnul kapitán Idris. „Když Šara odhalila tenhle signál, požádal jsem ji, aby odvysílala krátký pozdrav v angličtině, mandarínštině a v jazyku ConLang Sedm, následovaný matematickou poslušností v dvojkové a trojkové soustavě na všech rozumných frekvencích. Zatím nepřišla žádná odpověď.“

Puškinovi se rozlil po obličeji znepokojený výraz. „To mi nepřipadá rozumné... pane.“

„Jestli se mimozemšťani dívají, už si nás všimli,“ odpověděl Idris. „To už se rovnou můžeme chovat přátelsky.“

Puškin se nadechl, jako kdyby chtěl něco namítnout, ale pak si to rozmyslel.

Ješa zvedla ruku s nerovnými, roztřepenými nehty – měla ošklivý zlovyk si je při četbě okusovat; Alex v laboratoři pořád nacházel ukousané kousky nehtů. „Šaro, a co planety, které jsme zatím nezkoumali? Nemohly by být nějaké umělé výtvořiny i na nich?“

Lodní mysl zaváhala. „Možná, ale pokud ano, nejsou aktivní. Když jsem skončila s Talosem VII, prošla jsem všechna data nasbíraná od vstupu do zdejší soustavy. Zatím jsem neodhalila nic nového. Pokud tu jsou nějaké jiné artefakty – vysílače, vesmírné stanice, kosmické lodě, osady –, jsou buď opuštěné, nebo pohřbené příliš hluboko, než aby se daly detekovat.“

Chen se podíval svýma mdlýma očima na Alexe. „Nemohla by ta jáma... já nevím, být něco na způsob emergentního jevu? Jako jsou termity hrady?“

Puškin vyprskl smíchy. „Proč ty ho vůbec obtěžuješ ptát? Všechno emergentní jev, Chene. Dokonce i ty, a jestli to nevíš, pak ty máš ještě horší vzdělání, než já si myslel.“

„No tak,“ ohradil se chemik.

Talia si odmítavě odfrkla. „Náhodné procesy ve vesmíru nemůžou vytvořit něco tak složitého, jako je člověk, natož tuhle jámu.“

Puškin se na ni přezíravě usmál a prsty si vymetl drobkou z plnovousu, který mu vyrůstal na dvojité bradě. „Má drahá fanatičko, to, že tě oslepuje víra a ty nejsi schopná vnímat zjevné skutečnosti entropických procesů, ještě neznamená, že...“

„O tomhle můžete debatovat později,“ zarazil ho Idris tónem, který předem zapovídal námitky. Byl jediný, kdo dokázal udělat přítrž Puškino-vým blábolům. Podle Alexova odhadu nejspíš proto, že to byl právě kapitán, kdo podepisoval hlášení o jejich výkonech.

Geolog lhostejně mávl rukou o rozměrech pádla.

Talia ho probodávala pohledem, ale držela jazyk za zuby.

Na chvíli zavládlo rozpačité ticho, dokud si Alex neuvědomil, že Chen – i zbytek posádky – pořád čekají, až odpoví na otázku. Zapátral po správných slovech. „Ehm... Jo, totiž, mohl by to být emergentní jev, ale... vyžadovalo by to takovou úroveň sebeorganizace, jakou vidíme jenom u lidí nebo strojů.“

Idris přikývl. „Takže se díváme na výtvar inteligentních mimozemšťanů. Rozumím.“

Možná. Ale než Alex stačil vyjádřit svoje pochybnosti, ozvala se Svana, první důstojnice, se silným přízvukem z vesmírné stanice. „Jak budeme postupovat dál, pane?“

Alex ztuhl.

Idris se předklonil, opřel se lokty o stůl a sepal ruce. Na levém malíčku nosil velký pečtní prsten ze zlata, s kterým si teď začal nepřítomně pohrávat. „To je otázka. Puškine, máš pravdu...“